

УДК 343.132:336.719.2

ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ, ЩО МІСТИТЬ ВІДОМОСТІ, ЯКІ СТАНОВЛЯТЬ БАНКІВСЬКУ ТАЄМНИЦЮ

Галина КУЧЕРУК,

ад'юнкт кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ

АНОТАЦІЯ

У статті аналізуються наукові підходи щодо теоретичного розуміння понять «процесуальне провадження», «процесуальна форма», «кримінальне процесуальне провадження» та його суттєві ознаки. На підставі проведеного дослідження наукових позицій теоретиків права й аналізу загальних компонентів, що утворюють склад процесуального провадження, аналізу сутнісних ознак кримінального процесуального провадження в контексті кримінальних процесуальних правовідносин, пов'язаних із відомостями, які становлять банківську таємницю, сформульована авторська дефініція «кримінальне процесуальне провадження, що містить відомості, які становлять банківську таємницю» з його характерними структурними елементами, їхніми особливостями.

Ключові слова: процесуальне провадження, кримінальна процесуальна форма, кримінальне процесуальне провадження, що містить відомості, які становлять банківську таємницю.

QUESTIONS OF DEFINITION OF THE CONCEPT OF CRIMINAL PROCEEDINGS, WHICH CONTAINS INFORMATION, WHICH CONSTITUTES BANKING SECRET

Galyna KUCHERUK,

Postgraduate Student at the Department of Criminal Procedure
National Academy of Internal Affairs

SUMMARY

The article analyzes scientific approaches to the theoretical understanding of the concepts of “procedural proceedings”, “procedural form”, “criminal procedural proceedings” and its essential features. Based on the study of scientific positions of theorists of law and analysis of the general components that make up the proceedings, analysis of the essential features of criminal proceedings in the context of criminal proceedings related to information constituting a bank secret, formulated the author’s definition of “criminal proceedings, which contains information that constitutes a bank secret” with its characteristic structural elements and their features.

Key words: procedural proceedings, criminal procedural form, criminal procedural proceedings, which contain information that constitutes bank secrecy.

PROBLEMA DEFINIRII CONCEPTULUI DE PROCES PENAL, CARE CONTINE INFORMATII CARE CONSTITUIE SECRET BANCAR

REZUMAT

Articolul analizează abordări științifice ale înțelegerii teoretice a conceptelor de „procedură procesuală”, „forma procesuală”, „procedură procesuală penală” și trăsăturile esențiale ale acestora. Pe baza studiului pozițiilor științifice ale teoreticienilor dreptului și analizei componentelor comune care alcătuiesc procesul procesual, analiza trăsăturilor esențiale ale procesului penal în contextul raporturilor juridice procesuale penale referitoare la informațiile constitutive de secret bancar, s-a formulat definiția autorului „proceduri penale care conțin informații care constituie secret bancar” cu elementele sale structurale caracteristice, trăsăturile acestora.

Cuvinte cheie: procedura procesuala, forma procesuala penală, procedura procesuală penală care conține informații care constituie secret bancar.

Постановка проблеми. Натепер немає дефінітивного визначеного підходу щодо поняття «кримінальне провадження, яке містить відомості, що становлять банківську таємницю», незважаючи на те, що інформація, яка містить банківську таємницю, є таємницею, що охороняється законом, та інформацією з обмеженим доступом.

Актуальність теми дослідження зумовлено відсутністю дефінітивного визначення поняття кримінального провадження, що містить відомості, які становлять банківську таємницю, у теорії кримінального процесу, не дослідженні його характерні особливості.

У теорії юридичного процесу й у науці кримінального процесу поняття процесуального провадження, процесуальної форми, кримінального процесуального провадження досліджували у своїй праці представники наукової спільноти, серед яких: В.М. Горшенєв, П.Е. Недбайло, Р.Є. Гукасян, Е.Г. Лук'янова, Ж.С. Сталев, В.П. Бож'єв, В.З. Лукашевич, М.С. Строгович, В.В. Сорокіна, О.Г. Іванова, Л.М. Лобойко, С.С. Циганенко, Ю.К. Якимович, В.М. Трофименко та ін.

Метою статті є дефінітивне визначення кримінального провадження, що містить відомості, які становлять банківську таємницю.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до положень ст. 3 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) кримінальне провадження – досудове розслідування і судове провадження, процесуальні дії у зв'язку з учиненням діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність. П. 6 ст. 3 КПК України роз'яснює, що досудове слідство – форма досудового розслідування, у якій здійснюється розслідування злочинів. Відповідно до положень п. 24 ст. 3 КПК України судове провадження – кримінальне провадження у суді першої інстанції, яке включає підготовче судове провадження, судовий розгляд і ухвалення та проголошення судового рішення, провадження з перегляду судових рішень в апеляційному, касаційному порядку, а також за нововиявленими або виключними обставинами [1].

Перш ніж підходити до визначення поняття сутності кримінального провадження взагалі, варто звернутися до думок учених-процесуалістів щодо визначення сутності процесуальної діяльності, які відрізняються різними концептуальними підходами. Так, наприклад, Р.Є. Гукасян розглядає процесуальне провадження як правозастосовну діяльність уповноважених суб'єктів, пов'язану із застосуванням норм матеріального права [2, с. 19]. Інші дослідники, серед яких Ж.С. Сталев, вказують на те, що процесуальні провадження мають такі ха-

рактерні ознаки: 1) вони є у правовому змісті багатосуб'єктним динамічним фактичним складом; 2) процесуальні права й обов'язки як джерело провадження мають своїм предметом тільки процесуальні дії; 3) будь-яка дія як складник провадження має самостійну внутрішньопроецесуальну відносність; 4) істотна особливість структури провадження – нерівноцінність попередніх процесуальних дій порівняно з остаточним актом; 5) у порівнянні з остаточним актом підготовчі процесуальні дії є безпредметними [3, с. 26–32].

Однак, на наш погляд, більш повне визначення поняття процесуального провадження наведено М.В. Горшенєвим, який уважав, що процесуальне провадження – це головний елемент юридичного процесу, що являє собою системне утворення, комплекс взаємозалежних і взаємозумовлених процесуальних дій, які: а) утворюють певну сукупність процесуальних правовідносин, що відрізняються предметною характеристикою і пов'язаністю з відповідними матеріальними правовідносинами; б) викликають потреби встановлення, доведення, а також обґрунтування всіх обставин і фактичних даних розглянутої юридичної справи; в) зумовлюють необхідність закріплення, офіційного оформлення отриманих процесуальних результатів у відповідних актах-документах [4, с. 88].

У науковій спільноті є беззаперечним підхід до визначення поняття та сутності процесуального провадження як до базової структурної одиниці в будь-якій конкретній правовій галузі. Проблема визначення поняття кримінального процесуального провадження в різні часи досліджували окремі вчені-процесуалісти, які використовували різні концептуальні підходи щодо визначення того поняття. Так, В.П. Бож'єв розглядає кримінальне процесуальне провадження як систему кримінально-процесуальних відносин, змістом якої є дії відповідних суб'єктів з їхніми правами й обов'язками, які здійснюються в певній послідовності [5, с. 18–21]. Автор ототожнює сукупність таких дій із стадіями процесу.

У своїх роботах Ю.К. Якимович кримінальне процесуальне провадження розглядає в декількох аспектах: як певний вид кримінальної процесуальної діяльності, як самостійний інститут кримінального процесуального права, як частину кримінального процесуального законодавства, норми якої і регулюють цю діяльність у рамках самостійних кримінальних процесуальних проваджень [6, с. 203–208]. Він також виділяє ознаки такого провадження: наявність матеріально правової бази як основи такого провадження, існування певного кола справ, які мають деякі суттєві особливості,

що об'єктивно вимагають відмінностей порядку провадження в цих справах; комплексність, тобто наявність певних особливостей у діяльності органів, які здійснюють провадження, на всіх (або хоча б на деяких) стадіях кримінального процесу; наявність суттєвих відмінностей у порядку діяльності за певною категорією справ порівняно зі звичайним порядком судочинства. Особливо Ю.К. Якимович виділяє ознаку стадійності кримінального процесуального провадження, кількість таких стадій залежить від особливостей самого провадження [7, с. 13–14].

Якщо взяти до уваги динаміку будь-яких соціальних та правових процесів у суспільстві, зазначимо, що, незважаючи на різницю у предметній наповненості процесуальних проваджень, вони будуть здійснюватися в єдиному порядку. Тому для виокремлення специфіки тих чи інших процесуальних проваджень у конкретній галузі права передбачена певна процесуальна форма, яка відіграє важливу роль у побудові чіткої процедурної реалізації прав і обов'язків суб'єктів процесуальної діяльності.

У теорії права найбільш ґрунтовним є науковий підхід, коли під процесуальною формою розуміють сукупність однорідних процедурних вимог, які висуваються до дій учасників процесу і спрямовані на досягнення певного матеріального правового результату [8, с. 13]. Таке визначення щодо поняття процесуальної форми може бути застосовано до всіх галузей права, адже воно є, на наш погляд, найбільш уніфікованим. Однак під час розгляду процесуальної форми щодо кримінального процесу не можна погодитися з думками В.З. Лукашевича, М.С. Строговича, які вважали, що процесуальна форма повинна бути єдиною для всіх кримінальних проваджень. Такий науковий підхід зумовлений тезою про те, що без чіткого визначеного процесуального порядку діяльності уповноважених суб'єктів кримінального процесу не може бути досягнуто завдання кримінального провадження законним способом та здійснено захист порушених прав. Таке положення закономірно призводить до незаконності ухвалених процесуальних рішень та визнання отриманих доказів недопустимими.

Серед українських науковців існує декілька підходів до визначення кримінальної процесуальної форми. Деякі вчені розглядають зазначену форму як визначений законом порядок кримінального провадження загалом, порядок виконання окремих процесуальних дій і ухвалення процесуальних рішень [9, с. 32]. Так, В.М. Трофименко розглядає цей інститут як сукупність закріплених законом юридичних процедур, умов і гарантій, які утворю-

ють порядок кримінального провадження та забезпечують вирішення його завдань [10, с. 9].

У сучасних реаліях суспільно-політичного життя країни, імплементації міжнародного законодавства в законодавство України в питаннях подальшого вдосконалення нормативно-правового регулювання кримінальної процесуальної діяльності застосування єдиної кримінально-процесуальної форми не відповідає сучасному порядку здійснення кримінальної процесуальної діяльності. Кримінальне процесуальне законодавство України передбачає єдиний порядок кримінального провадження за допомогою уніфікації кримінальної процесуальної форми.

Однак у сфері реалізації кримінальних процесуальних правовідносин трапляються випадки, коли кримінальна процесуальна форма повинна враховувати суттєві обставини, що впливають на порядок здійснення кримінального провадження, потребує додаткових гарантій законності, дотримання прав, свобод і законних інтересів його учасників. Саме для таких випадків передбачений диференційований підхід у реалізації кримінальної процесуальної форми, оскільки йдеться про особливі (диференційовані) форми провадження. Оптимізація кримінальної процесуальної діяльності, досягнення балансу публічних та приватних інтересів можлива лише за допомогою диференціації процесуальної форми кримінального судочинства.

Варто зазначити, що КПК України не містить дефінітивного визначення поняття кримінального провадження, яке містить відомості, які становлять банківську таємницю. У ст. 162 КПК України передбачено, що банківська таємниця належить до таємниці з обмеженим доступом та до охорнюваної законом таємниці. У Кодексі не передбачені спеціальні норми щодо порядку її розкриття, зберігання, використання у кримінальному провадженні. Незважаючи на спеціальний правовий режим відомостей, що містять банківську таємницю, законодавець не передбачає у Кримінальному процесуальному кодексі України особливого порядку провадження, як це ми можемо бачити на прикладі нормативного врегулювання особливого порядку кримінального провадження, яке містять відомості, що становлять державну таємницю, у гл. 40 розд. VI Кримінального процесуального кодексу України.

З урахування вищевикладеного уявляється, що досудове розслідування в такому кримінальному провадженні здійснюється на загальних підставах, проте з урахуванням положень Закону України «Про банки і банківську діяльність» та постано-

ви Правління Національного банку України «Про затвердження Правил зберігання, захисту, використання та розкриття банківської таємниці» від 14 липня 2006 р. Натепер інститут кримінального провадження, що містить відомості, які становлять банківську таємницю, як окремий вид провадження є нерегульованим, тому, на нашу думку, ці кримінальні провадження можна розглядати як такі, що ґрунтуються на нормах матеріального права, яке реалізується за допомогою процесуальних норм. У таких кримінальних провадженнях норми матеріального права присутні завжди, оскільки є загальний предмет правового регулювання – банківська таємниця, яка може виступати в кількох іпостасях. Тому під час визначення дефініції такого провадження варто виходити з особливостей правового інституту банківської таємниці. Як слушно зауважив щодо цього В.П. Бож'єв, кримінальний процес існує для забезпечення застосування норм матеріального права, саме через кримінальні процесуальні відносини суб'єкти реалізують свої права, обов'язки та владні повноваження, оскільки це неможливо зробити в рамках тільки матеріального права [5, с. 12].

Апріорі кожне кримінальне провадження може містити відомості, що містять банківську таємницю. По-перше, це пов'язано з визначенням банківської таємниці як предмета посягання в контексті охоронюваних законом суспільних відносин, наприклад у ст. ст. 231, 232 Кримінального кодексу України (далі – КК України). По-друге, це впливає з дефініції банківської таємниці як джерела доказової інформації у кримінальному провадженні, яка отримана відповідно до вимог кримінального процесуального закону та використовується у кримінальному провадженні для вирішення його завдань. Досудове розслідування у такому кримінальному провадженні щодо відомостей, які становлять банківську таємницю, проводиться за загальними правилами, встановленими КПК України. Водночас у процесі проведення аналізу ознак цього провадження можна виокремити деякі його особливості, оскільки таке кримінальне провадження має особливий охоронюваний предмет регулювання, у ньому беруть участь суб'єкти, які мають певний процесуальний статус і повноваження, виконують різні завдання, мають власні інтереси.

Перш ніж дати визначення кримінальному провадженню, яке містить відомості, які становлять банківську таємницю, варто виділити такі суттєві ознаки такого кримінального провадження, як: це публічно-правова діяльність спеціально уповноважених суб'єктів – учасників кримінального провадження, які, з одного боку, є носіями владних

повноважень та інших учасників кримінального процесу, що взаємодіють один з одним на певних стадіях кримінального провадження з метою вирішення його завдань, захисту своїх законних прав та реалізації інтересів, які врегульовані нормами матеріального та процесуального права. Ці відносини мають багатосуб'єктний характер, але один із цих суб'єктів обов'язково є носієм владних та правозастосовних повноважень. Безумовно, діяльність у сфері здійснення своїх владних повноважень та реалізації своїх інтересів, а також захисту прав відповідних учасників такого провадження є публічною правовою, яка полягає в діяльності уповноважених суб'єктів кримінального провадження на підставі реалізації такої засади кримінального провадження, як публічність (ст. 25 КПК України).

У своїй діяльності суб'єкти таких правовідносин у рамках вищевказаного кримінального провадження повинні керуватися нормами матеріального права, оскільки інститут банківської таємниці – це міжгалузеве поняття, визначення якого можна знайти у ст. 60 Закону України «Про банки та банківську діяльність» та у ст. 1076 Цивільного кодексу України. Такі відомості, що є банківською таємницею, становлять загальний предмет цих правовідносин.

Суб'єктами таких правовідносин можуть бути як фізичні, так і юридичні особи, наділені як певними владними повноваженнями, так і процесуальними правами й обов'язками. Згідно з п. 19 ст. 3 КПК України сторонами кримінального провадження з боку обвинувачення є слідчий, дізнавач, керівник органу досудового розслідування, керівник органу дізнання, прокурор, а також потерпілий, його представник та законний представник; з боку захисту – підозрюваний, обвинувачений (підсудний), засуджений, виправданний, особа, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, їхні захисники та законні представники. У ст. 38 КПК України перелічені органи досудового розслідування як уповноважені органи та їх посадові особи, які за ст. 216 КК України наділені певними процесуальними повноваженнями щодо розслідування окремих категорій кримінальних проваджень, зокрема і здійснення досудового слідства кримінальних проваджень, що містять відомості, які становлять банківську таємницю. Окрім того, більше детально повноваження вказаних у ст. 38 КПК України учасників кримінального провадження в контексті порядку отримання відомостей, які становлять банківську таємницю, відповідно до ст. 62 деталізуються в Законі України «Про банки та банківську

таємницю», згідно з якою інформація, що містить банківську таємницю, може надаватися як без судового рішення, так і на його підставі органам прокуратури України, Служби безпеки України, Державному бюро розслідувань, Національній поліції, Національному антикорупційному бюро України, Антимонопольного комітету України. Варто відділити ще один уповноважений орган – суб'єкт кримінального провадження, яке містить відомості, які становлять банківську таємницю, – Бюро економічної безпеки України, який нещодавно було створено в Україні відповідно до Закону № 1150–ІХ від 28 січня 2021 р. Згідно з п. 4 ст. 4 зазначеного Закону на цей орган покладається гарантування економічної безпеки держави шляхом запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, що посягають на функціонування економіки держави [11].

Серед інших суб'єктів, які можуть здійснювати розслідування таких кримінальних проваджень, варто також відділити прокурора, який бере участь у всіх його стадіях, здійснює нагляд за дотриманням законів і підтримує публічне обвинувачення в суді на підставі ст. 131–1 Конституції України. Відповідно до вимог п. 15 ст. 3, ст. 36 КПК України прокурор – посадова особа, уповноважена державою на виконання процесуальних функцій під час проведення досудового розслідування. У проведенні досудового розслідування важливу роль відіграють суд та слідчий суддя. Суд – це єдиний державний орган, на який покладена функція правосуддя. Відповідно до ст. 30 КПК України правосуддя здійснюється лише судом, згідно із правилами, передбаченими КПК України. Правовий статус та повноваження слідчого судді у кримінальному провадженні закріплено в п. 18 ч. 1 ст. 3 та ст. 247 КПК України, згідно з якими на слідчого суддю покладається обов'язок контролю дотримання прав, свобод та інтересів осіб, які насамперед пов'язані з їхнім суттєвим обмеженням у кримінальному провадженні, шляхом ухвалення відповідних процесуальних рішень. Як приклад варто навести порядок реалізації такого заходу забезпечення кримінального провадження, як тимчасовий доступ до речей та документів, зокрема й тих, що містять відомості, які становлять банківську таємницю, який регламентовано у гл. 15 КПК України. Саме слідчий суддя виносить рішення у вигляді ухвали про надання або відмову в наданні такого доступу відповідно до вимог ст. ст. 166, 164 КПК України.

Окремо варто виділити осіб, які захищають свої або представляють інтереси інших осіб у кримінальному провадженні, як-от: потерпілий, підозрюваний, обвинувачений, захисник, цивіль-

ний позивач, цивільний відповідач, представники потерпілого, цивільного позивача та відповідача. Правовий статус вищевказаних суб'єктів, їхні процесуальні права й обов'язки, передбачені в параграфах 3–5 гл. 3 КПК України. У процесі проведення аналізу прав вищевказаних суб'єктів кримінального провадження варто звернути увагу на їхнє беззаперечне право на участь у доказуванні обставин, що підлягають встановленню у кримінальних провадженнях, що містять відомості, які становлять банківську таємницю. Це стосується їхніх прав щодо ознайомлення з матеріалами кримінального провадження й отримання їх копій із додержанням вимог дотримання таємниці слідства, подання клопотань особисто або через своїх представників, або захисника щодо отримання доступу до речей та документів, які містять такі відомості, надання пояснень та показань, їхньої участі у слідчих (розшукових) діях. Окрім того, варто звернути увагу на те, що ці суб'єкти мають право в добровільному порядку надавати письмовий дозвіл банку щодо розкриття стосовно них інформації, яка містить банківську таємницю, відповідно, якщо вони є клієнтами цього банку. Таке положення міститься в п. 1 ч. 1 ст. 62 Закону України «Про банки та банківську діяльність». Зазначимо, незважаючи на те, що вищеперелічені особи є суб'єктами доказової діяльності у кримінальному провадженні, здебільшого такі відомості отримують органи досудового слідства в судовому порядку.

Серед суб'єктів, які відіграють допоміжну роль у кримінальному провадженні, варто відділити Державну службу фінансового моніторингу, яка є центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення. За своїми владними повноваженнями вона акумулює інформацію щодо підозрілих фінансових операцій, зокрема й ту, що містить відомості, які становлять банківську таємницю, та передає її відповідним правоохоронним органам. Саме ця інформація може розглядатися як підстава для порушення кримінального провадження, а надалі мати доказове значення. Усі вищевказані суб'єкти кримінальних процесуальних правовідносин взаємодіють один з одним у рамках свого процесуального статусу та відповідно із засадами кримінального процесу.

Варто зазначити, що через специфіку взаємин між суб'єктами в такому кримінальному провадженні щодо відомостей, які містять банківську таємницю, яка охороняється законом, у кожному

разі це торкається приватного життя особи та публічних інтересів суспільства, обмежує права людини. Із цього погляду взаємини не є паритетними, оскільки публічний інтерес держави превалює над приватними інтересами. Обмеження прав людини може відбуватися лише на підставах та в порядку, передбаченому законом, мати тільки тимчасовий та винятковий характер. Закон передбачає деякі гарантії дотримання прав громадян у таких провадженнях, а саме: учасники таких кримінальних процесуальних правовідносин мають певний процесуальний статус; права й обов'язки; наявність кримінального процесуального механізму реалізації прав та законних інтересів учасників такого кримінального провадження у формі безпосередньої процесуальної діяльності (ст. 160 КПК України); контроль за реалізацією прав та свобод особи під час кримінального провадження: судовий контроль, а саме ухвалення рішення слідчим суддею (ст. 163 КПК України); оскарження рішення (ст. 309 КПК України); юридична відповідальність за розголошення банківської таємниці (ст. ст. 231, 232 КК України).

Такі кримінальні процесуальні правовідносини є взаємозумовленими та взаємопов'язаними, динаміка та результат яких знаходить своє відображення у відповідних процесуальних рішеннях та процесуальних актах. Це можна побачити на прикладі особливостей порядку доступу до інформації, що містить банківську таємницю, згідно зі ст. ст. 159–166 КПК України та ст. 62 Закону України «Про банки та банківську діяльність», щодо процесуального порядку отримання такої інформації, коли існують процесуальні правовідносини між суб'єктами: органами досудового розслідування та судом як носіями владних повноважень, держателем такої інформації – банком та власниками такої інформації, які оформлюються у вигляді тріади процесуальних рішень: запит – клопотання – ухвала суду, яка є імперативною для держателя та власників такої інформації.

Висновки. У зв'язку з викладеним вважаємо за необхідне сформулювати авторську дефініцію кримінального процесуального провадження, що містить інформацію, яка становить банківську таємницю, як публічну правову діяльність уповноважених суб'єктів кримінального процесу та зацікавлених осіб у сфері отримання, зберігання та використання відомостей, які становлять банківську таємницю, що взаємодіють один з одним на певних стадіях кримінального провадження з метою вирі-

шення завдань кримінального провадження та захисту своїх законних прав, а також реалізації їхніх інтересів, що виникають у процесі кримінальних процесуальних відносин, які знаходять своє відображення у відповідних процесуальних рішеннях і актах.

Список використаної літератури:

1. Кримінально-процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651–VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
2. Гукасян Р.Е. Соотношение материального и процессуального права, норм и правоотношений. Проблемы соотношения материального и процессуального права : Труды ВЮЗИ / Министерство высшего и среднего специального образования СССР ; Всесоюзный юридический заочный институт. Москва, 1980. С. 14–19.
3. Сталев Ж.С. Българско гражданско процесуално право. София : Сиела, 1965. 981 с.
4. Теория юридического процесса : монография / В.М. Горшенев и др. ; под общ. ред. В.М. Горшенева. Харьков : Вища шк., 1985. 192 с.
5. Божьев В.П. Уголовно-процессуальные правоотношения : дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.09. Москва, 1994. 40 с.
6. Якимович Ю.К. Дифференциация уголовного судопроизводства: проблемы и перспективы. *Экономика и право : вестник Удмуртского университета*. 2013. Вып. 2. С. 203–208.
7. Ленский А.В., Трубникова Т.В., Якимович Ю.К. Дифференциация уголовного процесса. Томск : Изд-во Томск. ун-та, 2001. 300 с.
8. Юридическая процессуальная форма: теория и практика / под общ. ред. П.Е. Недбайло, В.М. Горшенева. Москва : Юрид. лит., 1976. 280 с.
9. Кримінальний процес : підручник / за заг. ред. В.В. Коваленка, Л.Д. Удалової, Д.П. Письменного. Київ, 2018. 544 с.
10. Кримінальний процес : підручник / О.В. Капліна та ін. ; за заг. ред. О.В. Капліної, О.Г. Шило. Харків : Право, 2018. 584 с.
11. Про Бюро економічної безпеки України : Закон України від 28 січня 2021 р. № 1150–IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1150-20#Text>.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

КУЧЕРУК Галина Леонідівна – ад'юнкт кафедри кримінального процесу Національної академії внутрішніх справ;

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR
KUCHERUK Galyna Leonidivna – Postgraduate Student at the Department of Criminal Procedure of the National Academy of Internal Affairs;
KucherukGL@i.ua